

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

GVO / 2014/ 3 / ... / 29 januari 2014

Inzake ..., wonende te ...,
 bijgestaan door ..., advocaat,

 verzoekende partij,

tegen inrichtende macht VZW ... met maatschappelijke zetel te ...,
 vertegenwoordigd door ..., afgevaardigd bestuurder,
 bijgestaan door ..., advocaat,

 verwerende partij.

Met een aangetekend schrijven van 26 november 2013 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van 6 november 2013, aangetekend verstuurd op 8 november 2013, waarbij de tuchtsanctie van het ontslag wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij is een vast benoemd leerkracht ... aan het ... te

Met een aangetekend schrijven van 4 maart 2013 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat er een tuchtonderzoek wordt opgestart en dit op grond van volgende feiten:
“het onderzoek handelt over een onaangepaste en grensoverschrijdende houding t.o.v. leerlinge ... onder meer tijdens en na de les op 1 maart 2013”.

Met een aangetekend schrijven van 11 maart 2013 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat hij preventief wordt geschorst.

Met een aangetekend schrijven van 26 september 2013 wordt verzoekende partij opgeroepen voor het tuchtverhoor dat plaatsvindt op 25 oktober 2013.

Met een aangetekend schrijven van 8 november 2013 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat de tuchtstraf van het ontslag wordt opgelegd.

Met een aangetekend schrijven van 26 november 2013 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van 6 november 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingesteld

3. Over het verloop van de procedure

Met een aangetekend schrijven van 3 december 2013 maakt verwerende partij het tuchtdossier over.

Met een aangetekend schrijven van 18 december 2013 maakt verzoekende partij een toelichtende memorie over.

Met een aangetekend schrijven van 8 januari 2014 maakt verwerende partij een verweerschrift over.

Er worden geen getuigen gehoord.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Verzoekende partij vraagt om drie minderjarige leerlingen van de school als getuige op te roepen. Zij laat na om tijdig de adressen van die leerlingen mee te delen. Ter zitting licht zij toe dat zij er van uitgaat dat deze leerlingen niets zullen kunnen inbrengen over de inhoud van het gesprek tussen verzoeker en de betrokken leerlinge, dat volgens haar het enig relevante gegeven in dit dossier uitmaakt. Zij wil met het oproepen van deze getuigen aantonen dat de verwerende partij onvoldoende zorgvuldig is geweest in het reconstrueren van het precieze verloop van het incident.

Het artikel 16, § 2, eerste lid van het tuchtbesluit laat aan de Kamer van beroep de mogelijkheid om te oordelen over de wenselijkheid om in te gaan op een verzoek van partijen om getuigen op te roepen. De Kamer is terughoudend om minderjarige leerlingen op te roepen en doet dat enkel wanneer hij dit noodzakelijk acht voor een correcte beoordeling van de zaak en het respect van de rechten van de verdediging. Hij wijst in dit geval op het delicate aspect van de betwisting die betrekking heeft op mogelijk grensoverschrijdend gedrag van een leerkracht ten aanzien van een leerlinge en op het feit dat ook volgens de verzoekende partij de getuigen voor de kern van de betwisting niets kunnen bijdragen. Er worden geen getuigen opgeroepen. De verzoekende partij kan zich hierin vinden.

4.2. Verzoekende partij benadrukt ter zitting, zoals hierboven gesteld, dat naar haar inzien de verwerende partij onvoldoende inspanningen heeft gedaan om de omstandigheden waarin de feiten zich hebben voorgedaan zo nauwkeurig mogelijk te reconstrueren. Zij herhaalt dat de kern van de betwisting ligt in de draagwijdte van het gesprek dat aan het einde van de les

gevoerd is tussen de verzoeker en de betrokken leerlinge. In essentie stelt verzoekende partij dat het gesprek een duidelijke grensbepalende strekking had: “Van zo’n gedrag ben ik niet gediend”. Daarmee is het feit bedoeld dat de betrokken leerlinge bij het samen zitten voor uitleg over een opdracht, haar been tegen dat van de leraar zou gedrukt en bewogen hebben. Verzoekende partij wijst er op dat het op het cruciale punt van de inhoud van het gesprek gaat om woord tegen woord en stelt dat het tuchtdossier niet met zekerheid doet blijken dat verzoeker zich aan een tuchtfeit heeft schuldig gemaakt. Zij meent minstens het voordeel van de twijfel te moeten genieten.

In de versie van de betrokken leerlinge heeft verzoeker, wanneer leerlingen en leraar samen zaten in een sessie voor uitleg van een nieuwe opdracht en tegen elkaar opdrongen, het contact met haar heeft gezocht. Aan het einde van de les zou hij de leerlinge apart geroepen hebben en haar gezegd hebben dat het contact hem een raar, maar wel een goed gevoel had gegeven dat hij niet verwacht had. Deze verklaring zou de leerling in grote verwarring gebracht hebben. Verwerende partij neemt de versie van de feiten en van het gesprek dat door de leerlinge wordt gegeven voor geloofwaardig. Zij baseert zich daarvoor voornamelijk op de bewoordingen die de leerlinge gebruikt, haar onmiddellijke reactie na het verlaten van het lokaal, de verklaring van de leerkracht die de leerlinge bij het begin van de volgende les terzijde nam en haar klacht aanhoorde, de verklaring van de vriendinnen, de constante houding van de leerlinge in de verklaringen, ondermeer een audiovisueel verhoor bij de politie. Zij neemt voor bewezen aan dat het gesprek niet een grensbepalende maar juist een grensoverschrijdend karakter had.

4.3. De Kamer van beroep spreekt er zijn verwondering over uit dat de verwerende partij zo lang heeft gewacht om van de verzoeker zijn versie van het incident te horen. Voor zover het dossier daarover informatie verschaft zou dat voor het eerst gebeurd zijn op de hoorzitting in het kader van de preventieve schorsing, dit is tien dagen na de feiten. De Kamer wijst er op dat zodoende een indruk van vooringenomenheid zou kunnen ontstaan die niet bevorderlijk is voor een serene behandeling en verwerking. De Kamer van beroep is niettemin van oordeel dat een nauwkeurige analyse van het dossier de geloofwaardigheid van de versie van de leerlinge bevestigt en toelaat te besluiten dat het tuchtfeit van grensoverschrijdend gedrag bewezen is.

Op vrijdag 1 maart zit de betrokken leerlinge in de les naast verzoeker die een nieuwe taak wil uitleggen. De andere leerlingen komen er rond zitten en staan. In die gedrongen situatie zitten leerlinge en leerkracht tegen elkaar. Beiden verklaren dat ze nog probeerden wat meer afstand te houden maar dat de andere volgde. Verzoeker verklaart dat hij het been van het meisje voelde bewegen tegen zijn been maar daar niet onmiddellijk op gereageerd heeft om de sereniteit te bewaren. Na de les heeft hij, zo verklaart hij, de leerlinge aangesproken om haar te zeggen dat hij daarmee niet gediend was, of ook dat hij zich daarbij niet goed voelde (verhoor preventieve schorsing). De leerlinge haalt aan dat zij na het samen zitten nog meer uitleg heeft gevraagd aan de leraar en dat hij toen zeer dicht bij haar kwam te staan. Na de les zou verzoeker in zijn reactie op het gebeuren ook duidelijk onderscheid hebben gemaakt tussen deze twee momenten: “Hij zei: toen jij zo dicht bij mij zat vond ik dat raar maar niet

erg, maar toen ik uitleg kwam geven aan jou kreeg ik een raar gevoel, geen slecht gevoel maar een goed gevoel. En toen zei hij dat hij dat moest vertellen want anders zat hij er het hele weekend mee.”

Verzoekende partij trekt het getuigenis van de leerlinge in twijfel door vragen te stellen naar het moment waarop de verklaring is afgelegd, of ze op verzoek of gedwongen is afgelegd, misschien door een derde opgesteld of gesuggereerd werd. Er zou dus zeer omzichtig moeten worden omgegaan met deze verklaring.

4.4. De Kamer wijst op de opmerkelijke fasering in de door de leerlinge gegeven beschrijving. Er is een eerste fysiek contact, dat mogelijk door geen van beide betrokkenen gezocht was. Kort daarop komt de leerkracht voor uitleg dicht bij de leerlinge staan op een manier die haar blijkbaar hinderde, minstens opviel. Na de les verwijst de leerkracht uitdrukkelijk naar dat tweede moment dat bij hem een bijzonder gevoel opriep: “een raar gevoel, geen slecht gevoel maar een goed gevoel”. Juist dat ‘goed gevoel’ bij de tweede uitleg is, in het relaas van de leerlinge, de reden waarom de leerlinge wordt aangesproken. Het is die ervaring die hij aan de leerlinge moet meedelen om er niet het hele weekend mee te zitten. Hij polst ook naar de beleving daaromtrent bij de leerlinge: “Hij vroeg haar dan wat zij ervan vond, waarop ... zei dat ze het niet zo bekeken had, dat ze er eigenlijk niet aan gedacht had.” (synthese van het audiovisueel verhoor op 24.3.2013).

In de beschrijving die de leerlinge van het gebeuren geeft komen we tot deze opeenvolging van feiten: een eerste - mogelijk ongewild - contact, een toenadering die de leerkracht een goed gevoel geeft, de leerkracht die de behoefte voelt om die beleving aan de leerlinge mee te delen en ook nog polst naar een mogelijke wederkerigheid in hoofde van de leerlinge. Niet de ervaring in de klas brengt de leerlinge in de war, maar de confrontatie met de gevoelens die bij de leraar zijn opgekomen en die hij meent haar te moeten meedelen. De leerlinge lijkt uiterlijk relatief onbewogen het gesprek te hebben ondergaan (verklaring van de leraar). Eenmaal buiten breekt de verwarring door: “Toen nam ik mijn rugzak, wandelde ik de trap af en achter de hoek begon ik te lopen. Toen ben ik huilend naar mijn vriendinnen gegaan omdat ik dat niet prettig vond.” Drie vriendinnen bevestigen dat de betrokken leerlinge op de speelplaats wenend bij hen gekomen is en hen verteld heeft dat de leraar haar verklaard had dat hij “dat wel leuk had gevonden dat ze met haar been tegen hem gekomen was”.

In het volgende lesuur was de leerlinge zeer hard aan het huilen zodat deze leerkracht haar apart in de gang moest nemen. Daar geeft zij een versie van de feiten die volledig in overeenstemming is met wat ze daarover op verschillende andere momenten nog verklaarde. Daarin komt ook het onderscheid naar voor tussen het naast mekaar zitten in de groep en een tweede moment van nabijheid voor individuele uitleg. De lerares stuurt de leerlinge naar de adjunct-directeur die een volledig gelijklopend verslag van de feiten aanhoort. In het door de adjunct-directeur daarvan opgestelde verslag komt nog een nuance voor waarin het goede gevoel benadrukt wordt: “Hij zegt dat hij het wel raar vond dat hij zo dicht tegen haar zat. Hij zegt dat hij daarna uitleg kwam geven en dat hij dan dicht bij haar stond en dat dat geen slecht gevoel was, dat dat een goed gevoel was, dat het precies ‘klikte’”.

4.5. Verzoekende partij stelt het voor als zou hij aan de leerlinge na de les hebben duidelijk gemaakt dat hij van haar gedrag niet gediend was. Hij vermeldt het samen zitten in het gedrang waarbij de leerlinge haar been tegen het zijne zou hebben bewogen. In zijn verklaring is geen sprake van een tweede moment van ‘contact’ dat, naar wat op te maken valt uit de verklaring van de leerlinge, precies het emotionele moment zou hebben kunnen uitmaken dat de verzoeker tot een kort persoonlijk gesprek zou aanzetten. Hij benadrukt dat het wat de inhoud van het gesprek betreft woord tegen woord is. Zijn pogingen om de geloofwaardigheid van de leerlinge in twijfel te trekken overtuigen de Kamer niet. Verzoekende partij stelt een aantal zeer theoretische vragen bij haar geschreven verklaring die in essentie handelen over mogelijke beïnvloeding. Het korte tijdsverloop tussen het incident en het verslag bij de leerkracht van het volgende lesuur laten daar eigenlijk geen ruimte voor. Verzoeker oefent ook, opnieuw in zeer algemene bewoordingen, kritiek uit op de door de verwerende partij verrichte tekstanalyse van de verklaring van de betrokken leerlinge. De Kamer verwijst naar de hierboven verrichte ontleding en besluit dat een zorgvuldig onderzoek van de verklaringen en de door de leerlinge gegeven beschrijving van de feiten tot het besluit leidt dat haar verklaringen en haar daarbij aansluitende verwarring geloofwaardig overkomen. Een verwijzing naar de hedendaagse meer mondige jeugd, volstaat ook niet om aannemelijk te maken dat het zeer precieze feitenrelaas door de leerlinge zou bijeen gefantaseerd zijn in de korte tijd waarin zij wenend wegholt, haar vriendinnen informeert en op vraag van de leerkracht van het volgende lesuur in tranen haar verhaal doet. Het dossier bevat ook geen gegevens dat de betrokken leerlinge eerder tegenover de verzoeker of tegenover een andere leerkracht tekenen van een bijzondere emotionele betrokkenheid zou hebben getond. Voor de politie verklaart verzoekende partij dat de leerlinge gelogen heeft en hij beroept zich op een totaal niet bewezen, en door de leerlinge nadrukkelijk ontkend ‘publiek gerucht op school’ dat zij zou hebben toegegeven te hebben gelogen. Verzoekende partij roept ook vooringenomenheid in. Zo suggereert hij in het tuchtverhoor, verwijzend naar een verklaring van de vader bij de politie, dat de CLB-medewerkster zelf eerst de naam van verzoeker zou hebben vermeld. De verklaring van deze CLB-medewerkster wordt echter door verwerende partij niet ingeroepen. Daarentegen is de verklaring van de leerlinge zoals die zeer kort na de feiten bij de leerkracht van het volgende lesuur wordt afgelegd duidelijk: “Het eerste wat ze in de gang in tranen en angstig tegen me zegt is: ...” Verzoekende partij voert ten slotte aan dat het parket de zaak geseponneerd heeft wegens gebrek aan bewijs. De Kamer wijst er op dat hieruit enkel kan worden afgeleid dat er geen bewijs is geleverd van het bestaan van strafbare feiten dat een verder onderzoek zou verantwoorden. Het is vaststaande rechtspraak en rechtsleer dat een aldus gemotiveerde seponering niet belet dat de verwerende partij op grond van de in de klacht ter sprake gebrachte feiten na eigen onderzoek, het voor bewezen houdt dat een personeelslid aan zijn deontologische verplichtingen is tekort gekomen en tuchtrechtelijk kan worden gestraft.

4.6. De Kamer van beroep stelt vast dat de betrokken leerlinge minder dan een uur na de feiten bij een andere leerkracht en bij de adjunct-directeur de hierboven ontleedde en intern consistente en geloofwaardige verklaring heeft afgelegd die ze daarna ook consequent heeft volgehouden ook in het audiovisueel verhoor bij de politie. Op grond daarvan houdt de Kamer het voor bewezen dat de verzoeker op een onaanvaardbare manier de leerlinge heeft

geconfronteerd met de bijzondere gevoelens naar haar toe die in het lesverloop bij hem zijn opgekomen. Door de leerlinge in zijn gevoelens te betrekken op de manier zoals hij dat heeft gedaan, heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan een grensoverschrijdend gedrag dat in strijd is met zijn plicht om in alles het belang van de leerlingen na te streven en zich correct tegenover hen te gedragen (art; 9 en 11 Decreet rechtspositie). Dat de verzoeker in het korte gesprek na de les de bedoeling zou gehad hebben om de leerlinge op de grenzen te wijzen, zoals hij in zijn verdediging voorhoudt, is voor de Kamer niet geloofwaardig.

4.7. Verzoekende partij voert in ondergeschikte orde aan dat de tuchtstraf van het ontslag niet in verhouding staat tot de voor bewezen gehouden feiten.

Verwerende partij wijst op het feit dat verzoeker reeds eerder voor gelijkaardige feiten een blaam heeft opgelopen (1999) en een schorsing voor zes maanden (2006) en dat nog in 2011 een contactverbod met een bepaalde leerlinge moest worden opgelegd. Terecht roept zij in dat met eerdere tuchtstraffen, ook als ze zouden zijn doorgehaald, weliswaar geen rekening mag worden gehouden bij de aanspraken op een selectie- of bevorderingsambt, maar dat ze in een nieuwe tuchtzaak wel degelijk in aanmerking kunnen worden genomen om de ernst van de feiten en het gevaar voor herhaling te beoordelen.

De Kamer van beroep is van oordeel dat de verwerende partij de nieuwe tuchtfeiten, beoordeeld in het licht van de eerdere precedents en afgewogen tegen het risico van nog weer een nieuwe herhaling van de feiten, in redelijkheid kon kiezen voor het tuchtrechtelijk ontslag.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 28 september 2011;

Enig artikel:

Met meerderheid van stemmen (4/3):

De tuchtmaatregel van het ontslag wordt bevestigd.

Brussel, 29 januari 2014

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer R. VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouwen B. PLETINCK, A. VERRETH en S. WALSCHOT, vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS, L. BRUSSEEL, P. VERCRUYSSSE en B. VERHAEGEN, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw K. DE BLEECKERE, secretaris.

Om de pariteit onder de geledingen te herstellen nemen de heren M. Borremans en B. Verhaegen niet deel aan de stemming.

Opgemaakt in drie originele exemplaren, waarvan een voor elke partij en een voor het dossier van de Kamer.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN